

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 65/2023**

Om grondwettig te zijn, moet artikel 464, 1°, van het WIB 1992 zo worden geïnterpreteerd dat het de gemeenten niet verbiedt een belasting te heffen op de bruto-inkomsten uit vertoningen en vermakelijkheden

De steden Stavelot en Malmedy vorderen van de vennootschap « DDF1 » (thans in faillissement), die de Grand Prix van Spa-Francorchamps organiseerde, de betaling van een belasting op de inkomsten uit vertoningen en vermakelijkheden. Het Hof van Beroep te Bergen vraagt het Grondwettelijk Hof of artikel 464, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) de grondwettelijke fiscale autonomie van de gemeenten schendt in zoverre het die laatste verbiedt de bruto-inkomsten uit vertoningen die op hun grondgebied worden georganiseerd, te belasten.

Het Hof oordeelt dat artikel 464, 1°, van het WIB 1992, indien het op een dergelijke wijze wordt geïnterpreteerd, de fiscale bevoegdheid van de gemeenten meer beperkt dan noodzakelijk is. In die interpretatie schendt die bepaling artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet. Het Hof preciseert echter dat artikel 464, 1°, van WIB 1992 ook zo kan worden geïnterpreteerd dat het geen dergelijk verbod bevat. In die laatste interpretatie is artikel 464, 1°, van het WIB 1992 grondwettig.

1. Context van de zaak

De steden Stavelot en Malmedy hebben elk een belastingreglement op vertoningen en vermakelijkheden aangenomen voor de jaren 2005 en 2006. Op die grond vorderen zij elk van de vennootschap « DDF1 » (inmiddels faillissement verklaard), die de Grand Prix de Formule 1 op het circuit van Spa-Francorchamps organiseerde, de betaling van een belasting van bijna 1 400 000 €. Nadat de Rechtbank van eerste aanleg te Luik die belastingen vernietigde, stelde het Hof van Beroep te Luik de steden Stavelot en Malmedy in het gelijk. Het arrest van het Hof van Beroep te Luik wordt evenwel vernietigd door het Hof van Cassatie. Volgens het Hof van Cassatie verbiedt artikel 464, 1°, van het WIB 1992 dergelijke gemeentebelastingen. Als gevolg van dat cassatiearrest wordt de zaak verwezen naar het Hof van Beroep te Bergen, dat aan het Grondwettelijk Hof vraagt of artikel 464, 1°, van het WIB 1992 bestaanbaar is met artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet, in zoverre het de gemeenten verbiedt om belasting te heffen op de bruto-inkomsten uit vertoningen die op hun grondgebied worden georganiseerd.

2. Onderzoek door het Hof

Het Hof wijst erop dat, krachtens artikel 170, § 4, van de Grondwet, de gemeenten over een autonome fiscale bevoegdheid beschikken, behoudens wanneer de wet uitzonderingen bepaalt waarvan de noodzakelijkheid wordt aangetoond.

Het Hof stelt vast dat **artikel 464, 1°, van het WIB 1992 de gemeenten verbiedt om belastingen te heffen op de grondslag of op het bedrag van de inkomstenbelasting**. Dat verbod wordt gerechtvaardigd door de wil om de rijksbelastingen en de gemeentebelastingen van elkaar te scheiden. Op die manier wenste men te voorkomen dat de gemeenten het nationale beleid op het vlak van de inkomstenbelastingen al te zeer zouden verstoren.

Het Hof wijst erop dat, volgens het Hof van Cassatie, artikel 464, 1°, van het WIB 1992 de gemeenten belet de bruto-inkomsten uit een activiteit te belasten omdat die inkomsten een essentieel bestanddeel zijn voor het vaststellen van de grondslag van de belasting op de inkomsten.

Het Hof stelt echter vast dat een wet van 24 december 1948 de ten behoeve van het Rijk geheven belastingen op de vertoningen en gemakkelikheden heeft opgeheven om de overdracht ervan aan de gemeenten mogelijk te maken. Als gevolg van die opheffing oordeelde de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat artikel 464, 1°, van het WIB 1992 de gemeenten niet verbiedt om een belasting op vertoningen en gemakkelikheden te heffen op basis van de bruto-inkomsten uit het entreegeld.

Volgens het Hof **dient het verbod dat vervat is in artikel 464, 1°, van het WIB 1992 restrictief te worden geïnterpreteerd omdat het de fiscale autonomie van de gemeenten beperkt. Dat artikel verbiedt de gemeenten niet de bruto-inkomsten te belasten omdat die grondslag wezenlijk verschilt van de grondslag van de personenbelasting (het belastbaar inkomen) en van de grondslag van de vennootschapsbelasting (de winsten)**. Het is juist dat de bruto-inkomsten het uitgangspunt vormen voor de vaststelling van het belastbaar inkomen in de personenbelasting, of de belastbare winst in de vennootschapsbelasting. Met de grondslag van de belasting wordt in artikel 464, 1°, van het WIB 1992 echter niet elk element bedoeld dat in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de belasting, doch uitsluitend het bedrag waarop de finale belasting wordt berekend. In het algemeen bestaat er ook geen evenredig verband tussen de bruto-inkomsten en de grondslag van de belasting op de inkomsten.

Het Hof besluit dat, **in de interpretatie dat het de gemeenten verbiedt om de bruto-inkomsten uit vertoningen en gemakkelikheden die op hun grondgebied worden georganiseerd te belasten, artikel 464, 1°, van het WIB 1992 de fiscale bevoegdheid van de gemeenten meer beperkt dan noodzakelijk is en dus ongrondwettig is**. Het Hof stelt evenwel vast dat die bepaling ook anders kan worden geïnterpreteerd: **in de interpretatie volgens dat niet zulk een verbod bevat** (zie reeds arrest [nr. 19/2012](#)), **is artikel 464, 1°, van het WIB 1992 grondwettig**.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Sarah Lambrecht](#) | 02/500.12.83 | [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21

Volg het Hof via Twitter [@ConstCourtBE](#)